

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 22 2019, nummers 600 – 625 vrijdag 7 juni 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Planschade.....	8
Natuurbescherming.....	9
Waterwet.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Bijstand	15
Sociale zekerheid overig.....	16
Bestuursrecht overig.....	16
Exploitatievergunning.....	16
Belastingdienst-Toeslagen.....	17
Paspoortwet.....	18
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag	19
Wet openbaarheid van bestuur	20
Wet op de rechtsbijstand	20
Vreemdelingenrecht.....	21
Asiel.....	21
Richtlijnen en verordeningen.....	23
Toezicht en vrijheidsontneming	24
Vreemdelingenbewaring	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 600

MK ABRS, 29-05-2019, 201808855/1/A1

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Awb 1:2 lid 1, 8:1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. Veranderingsvergunning milieu. De ABRS ziet thans aanleiding om een andere kring van belanghebbenden aan te nemen dan in de eerdere uitspraken over de oprichtingsvergunning. Daarvoor is ten eerste van belang dat de gevolgen voor de omgeving van de inrichting niet dezelfde zijn als de gevolgen van de inrichting zoals eerder vergund. Ten tweede dat in de eerdere uitspraken slechts is beoordeeld of gevolgen konden worden ondervonden van de inrichting en nog niet is getoetst aan de thans geldende correctie daarop dat die gevolgen van enige betekenis moeten zijn.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het veranderen van een vergunde, maar nog niet gerealiseerde, co-vergistinginstallatie. [...]

[appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat zij geen belanghebbende is bij het besluit van 1 maart 2017. Daarbij wijst zij erop dat de rechtbank en de Afdeling haar in eerdere procedures wel als belanghebbende hebben aangemerkt bij de omgevingsvergunning van 25 april 2013 voor het oprichten van de inrichting en bij de vergunning krachtens de Wet natuurbescherming voor het realiseren van de biogasinstallatie. [...]

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 23 augustus 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:2271](#), geldt als uitgangspunt dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die een besluit toestaat, in beginsel

belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium "gevolgen van enige betekenis" dat is vermeld in de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:737](#),

dient als correctie op dit uitgangspunt. Gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (onder andere geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

Indien bepaalde milieugevolgen zijn genormeerd door een afstandseis, een contour of een grenswaarde, is deze norm niet bepalend voor de vraag of de betrokkene belanghebbende is bij het besluit. Indien het besluit en de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, komt de vraag of aan die norm wordt voldaan aan de orde bij de inhoudelijke beoordeling van het beroep.

Anders dan [appellante] stelt, heeft de rechtbank noch de Afdeling haar als belanghebbende aangemerkt bij de op 25 april 2013 verleende omgevingsvergunning

voor het oprichten van de inrichting. In de uitspraak van de rechtbank van 16 december 2014, [ECLI:NL:RBGEL:2014:7797](#), heeft de rechtbank haar beroep tegen dat besluit niet-ontvankelijk verklaard omdat zij geen zienswijze over het ontwerp van dat besluit naar voren had gebracht. [appellante] heeft geen hoger beroep ingesteld tegen deze uitspraak en was dus geen partij bij de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:722](#).

In de uitspraak van 4 oktober 2018 in zaak nr. 201804068/2/R2 [Red.: niet gepubliceerd op Rechtspraak.nl] heeft de Afdeling overwogen geen aanleiding te zien om ten aanzien van de daar aan de orde zijnde vergunning krachtens de Wet natuurbescherming voor het realiseren van de biogasinstallatie een andere kring van belanghebbenden aan te nemen dan in de hiervoor vermelde uitspraken van de rechtbank en de Afdeling over de op 25 april 2013 verleende omgevingsvergunning voor het oprichten van de inrichting. De Afdeling ziet thans in deze procedure aanleiding om een andere kring van belanghebbenden aan te nemen dan in de eerdere uitspraken over de oprichtingsvergunning. Daarvoor is ten eerste van belang dat de gevolgen voor de omgeving van de inrichting zoals vergund bij het besluit van 1 maart 2017, niet dezelfde zijn als de gevolgen van de inrichting zoals vergund bij het besluit van 25 april 2013. Niet in geschil is bijvoorbeeld dat de geur- en geluidbelasting vanwege de inrichting afneemt als gevolg van de nu vergunde verandering. Ten tweede is van belang dat in de eerdere uitspraken slechts is beoordeeld of gevolgen konden worden ondervonden van de inrichting en nog niet is getoetst aan de thans geldende correctie daarop dat die gevolgen van enige betekenis moeten zijn. Bovendien betekent de omstandigheid dat andere omwonenden op vergelijkbare afstanden van de installatie wel als belanghebbende zijn aangemerkt, niet zonder meer dat [appellante] ook als belanghebbende zou moeten worden aangemerkt. Afstand tot de inrichting is slechts één van de factoren die moeten worden betrokken bij de beoordeling of gevolgen van enige betekenis worden ondervonden.

Gelet op het voorgaande ziet de Afdeling in de verwijzing van [appellante] naar eerdere uitspraken geen aanleiding voor het oordeel dat [appellante] belanghebbende is bij het besluit van 1 maart 2017. (...)

[ECLI:NL:RVS:2019:1787](#)

JnB2019, 601

ABRS, 05-06-2019, 201803473/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

VERTROUWENSBEGINSSEL. DWANGSOM. Toepassing stappenplan uitspraak ABR van 29-05-2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1694](#)). In dit geval moet de tweede vraag ontkennend worden beantwoord.

[ECLI:NL:RVS:2019:1838](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving", JnB2019, 603.

JnB2019, 602

MK Rechtbank Den Haag, 27-05-2019, C/09/572106/KG RK 19/618

Awb 8:15

WRAKING. Een rechter mag tijdens zitting de regie voeren en aangeven welke punten als eerste bespreking verdienen. Doordat de rechter i.c. de belanghebbende wel vrijelijk en uitgebreid zijn betoog heeft laten doen en de gemachtigde van verzoeker al vroeg in haar pleidooi heeft onderbroken en voorts stellingen over de discussiepunten heeft ingenomen, die overkomen als oordelen zonder dat gemachtigde van verzoeker daarover haar verhaal kon doen, kan echter bij verzoeker de vrees zijn ontstaan dat de rechter jegens hem vooringenomen is. Die vrees is naar het oordeel van de wrakingskamer dan ook objectief gerechtvaardigd. Het wrakingsverzoek is daarom gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5371](https://ecli.nl/RBDHA:2019:5371)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 603

ABRS, 05-06-2019, 201803473/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder c

HANDHAVING. DWANGSOM. VERTROUWENSBEGINSSEL. STAPPENPLAN UITSPRAAK ABRS 29-05-2019 [ECLI:NL:RVS:2019:1694](https://ecli.nl/RVS:2019:1694). In dit geval moet de tweede vraag ontkennend worden beantwoord.

[...] dwangsom [...] om alle geplaatste bouwwerken van het perceel [...] te verwijderen en verwijderd te houden.

[...] 2.1 De Afdeling zal bij de bespreking van het betoog van het college over het beroep op het vertrouwensbeginsel het stappenplan hanteren zoals uiteengezet in de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1694](https://ecli.nl/RVS:2019:1694). De eerste stap is de juridische kwalificatie van de uitlating en/of gedraging waarop de betrokkene zich beroept, namelijk de vraag of die uitlating en/of gedraging kan worden gekwalificeerd als een toezegging. Bij de tweede stap moet de vraag worden beantwoord of die toezegging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Indien beide vragen bevestigend worden beantwoord, en er dus een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel kan worden gedaan, volgt de derde stap. In het kader van die derde stap zal de vraag moeten worden beantwoord of het gewekte vertrouwen moet worden nagekomen en, zo ja, wat de betekenis daarvan is voor de uitoefening van de betreffende bevoegdheid.

[...] 2.2 In dit geval is het antwoord op de eerste vraag bevestigend in die zin dat kan worden aangenomen dat hier sprake is van een welbewuste standpuntbepaling dat niet handhavend zou worden opgetreden tegen de bouwwerken. Gelet op de door de raad van de gemeente Apeldoorn ingenomen standpunt in het kader van de bestemmingsplanprocedure acht de Afdeling niet onaannemelijk dat [wederpartij] bij

navraag op het gemeentehuis te horen heeft gekregen dat het overgangsrecht van toepassing is en dat de bouwwerken mogen blijven staan.

De tweede vraag moet echter ontkennend worden beantwoord. De bevoegdheid tot het verlenen van een vergunning dan wel handhavend op te treden berust in dit geval bij het college. Dit betekent dat het beroep op het vertrouwensbeginsel alleen kan slagen als de mededeling aan het college kan worden toegerekend. Zoals de Afdeling in overweging 11.3 van de voormelde uitspraak van 29 mei 2019 heeft overwogen zal voortaan ook in gevallen waarin niet uitdrukkelijk is aangegeven dat de toezegging namens het bevoegde orgaan wordt gedaan, minder de nadruk leggen op de precieze bevoegdheidsverdeling. Beslissend is of de betrokkene op goede gronden mocht veronderstellen dat diegene die de toezegging heeft gedaan de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. De Afdeling heeft in die uitspraak echter ook overwogen dat toezegging van medewerkers die in zijn algemeenheid slechts algemene informatie behoren te verstrekken, zoals een baliemedewerker, evenwel niet aan het bevoegde orgaan kunnen worden toegerekend. Zo'n geval doet zich hier voor. [...]

Voorzover [wederpartij] zich op het standpunt stelt dat de raad bij haar met zijn standpunt in de bestemmingsplanprocedure het vertrouwen heeft gewekt dat niet zou worden gehandhaafd overweegt de Afdeling dat ook dat niet slaagt. Het antwoord op de in overweging 2.1 genoemde eerste vraag is ontkennend. Met het door [wederpartij] bedoelde standpunt heeft de raad namelijk niet toegezegd dat er niet handhavend zou worden opgetreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1838](#)

JnB2019, 604

ABRS, 05-06-2019, 201806411/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Woerden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a **HANDHAVING. DWANGSOM. Geen bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college in redelijkheid van handhavend optreden had moeten afzien. De omstandigheid dat het verzoek om handhaving door een niet-belanghebbende is gedaan, is niet zo'n bijzondere omstandigheid. Verwijzing naar ABRS 22-10-2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BG1822](#).**

De keuze van het college om op grond van de nota integraal handhavingsbeleid Woerden 2015-2018 aan een bepaalde overtreding een lage prioriteit toe te kennen, is evenmin zo'n bijzondere omstandigheid. Verwijzing naar ABRS 04-06-2014 [ECLI:NL:RVS:2014:1982](#). Omdat een toezichthouder van de gemeente in dit geval zelf op het perceel een overtreding heeft geconstateerd, heeft het college van zijn bevoegdheid om tot handhavend optreden over te gaan gebruik kunnen maken, hetgeen ook in overeenstemming is met de nota.

Dat het college al geruime tijd kennelijk geen aanleiding heeft gezien definitief beleid te ontwikkelen ten aanzien van het optreden tegen illegale bouwwerken bij woonboten, is ook niet een bijzondere omstandigheid om van handhavend optreden af te moeten zien. Verwijzing naar ABRS 28 juli 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN2614](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:1831](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 605

ABRS, 29-05-2019, 201806237/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heerlen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 1, artikel 2, aanhef en derde lid

WABO. VERGUNNINGVRIJ. Uitleg begrip 'voorkant' in de definitie van 'achtererfgebied' in artikel 1 van bijlage II van het Bor. Specifieke vorm woning. In dit geval is de feitelijke situatie ter plaatse bepalend. Een redelijke uitleg leidt er in dit geval toe dat de voorgevel van de begane grond als de 'voorkant' in de definitie van 'achtererfgebied' in artikel 1 van bijlage II van het Bor moet worden aangemerkt. In dit geval ligt een restrictieve uitleg van het begrip 'voorkant' in de rede.

[...] dwangsom

[...] In bijlage II van het Bor is geen beschrijving opgenomen van wat onder het begrip 'voorkant' in de definitie van 'achtererfgebied' in artikel 1 van bijlage II moet worden verstaan. Gelet op de vorm van de woning, waarbij de voorgevel van de eerste en tweede verdieping uitsteekt voor de voorgevel van de begane grond, is in dit geval niet aanstonds duidelijk welk geveldeel als de voorkant als bedoeld in die bepaling moet worden aangemerkt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 januari 2017; [ECLI:NL:RVS:2017:3](#)), kan het achtererfgebied worden bepaald door vast te stellen wat de voorgevel van het hoofdgebouw is. Indien er discussie ontstaat over de vraag welke gevel de voorgevel is, moet primair worden afgegaan op de ligging van de voorgevelrooilijn zoals die in het bestemmingsplan of de bouwverordening is aangegeven, zoals artikel 1, eerste lid, van bijlage II van het Bor bepaalt. Als ook dan nog twijfel bestaat, zal de feitelijke situatie doorslaggevend zijn voor de vraag waar zich de voorgevel bevindt.

In dit geval geeft het bestemmingsplan ter plaatse geen voorgevelrooilijn aan. De bouwverordening bevat wel een omschrijving, maar ook die geeft geen antwoord op de vraag welk geveldeel hier als de voorgevel moet worden aangemerkt. Blijkens de eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling is in dat geval de feitelijke situatie ter plaatse bepalend.

Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat een redelijke uitleg er in dit geval toe leidt dat de voorgevel van de begane grond als de 'voorkant' in de definitie van 'achtererfgebied' in artikel 1 van bijlage II van het Bor moet worden aangemerkt. Daartoe wordt overwogen dat dit, meer dan het als zodanig aanmerken van de voorgevel van de eerste en tweede verdieping, in overeenstemming is met de ratio van de regels

van het vergunningvrij bouwen. Voor zover die regels dat toestaan in 'achtererfgebied', is dat gebaseerd op de zogenoemde voor- en achterkantbenadering in bijlage II, waarbij uitgangspunt is dat aan de voorkant van hoofdgebouwen weinig vergunningvrij mag worden gebouwd en aan de achterkant veel. Daarmee is het oordeel van de rechtbank minder in lijn, nu dit er in deze situatie toe leidt dat vóór de voorgevel van de begane grond vergunningvrij kan worden gebouwd. De Afdeling is van oordeel dat gelet daarop, in dit geval een restrictieve uitleg van het begrip 'voorkant' in artikel 1 van bijlage II in de rede ligt. Daarbij is mede van belang dat de regels over het vergunningvrij bouwen een uitzondering vormen op de hoofdregel dat voor het bouwen zoals hier aan de orde, in beginsel een vergunning is vereist (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 25 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3642](#)). Dat de gevel van de eerste en tweede verdieping gezamenlijk de grootste oppervlakte hebben en daarmee bepalend zijn voor de hoofdmassa van het gebouw, zoals vermeld in de nota van toelichting bij het 'Besluit van 4 september 2014 tot wijziging van het Besluit omgevingsrecht en diverse andere algemene maatregelen van bestuur in verband met het permanent maken van de Crisis- en herstelwet en het aanbrengen van enkele verbeteringen op het terrein van het omgevingsrecht' (Stb. 2014, 333, blz. 29), leidt gelet op de aangewezen restrictieve uitleg niet tot een ander oordeel.

De conclusie is dat het college zich in het besluit terecht op het standpunt heeft gesteld dat als het achtererfgebied moet worden aangemerkt het gebied vanaf 1 meter achter de voorgevel van de woning op de begane grond. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1725](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Noord-Nederland, 29-05-2019 (publ. 03-06-2019), LEE 18/2109

([ECLI:NL:RBNNE:2019:2403](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 28-05-2019 (publ. 29-05-2019), AWB 19/2345 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:2362](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 606

MK ABRS, 29-05-2019, 201704842/2/A2

college van burgemeester en wethouders van Nissewaard.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.2

PLANSCHADE. NORMALE MAATSCHAPPELIJKE ONTWIKKELING. Dat het in dit geval niet uitsluitend gaat om inbreiding van woningen, maar tevens om stedelijke voorzieningen als een bibliotheek en een parkeergarage, leidt niet tot het oordeel dat de ontwikkeling geen inbreiding of geen normale maatschappelijke ontwikkeling is. Dat rechtvaardigt de toepassing van een hogere drempel dan het wettelijk forfait van artikel 6.2, tweede lid, aanhef en

onder b, van de Wro van 2 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om een tegemoetkoming in planschade [...].
[...] Het college heeft zich [...] terecht, [...], op het standpunt gesteld dat inbreiding van woningen in een bestaande woonkern in beginsel een normale maatschappelijke ontwikkeling is, die zich voordoet in veel centra van steden en dorpen in Nederland. Dat het in dit geval niet uitsluitend gaat om inbreiding van woningen, maar tevens om stedelijke voorzieningen als een bibliotheek en een parkeergarage, leidt niet tot het oordeel dat de ontwikkeling geen inbreiding is of geen normale maatschappelijke ontwikkeling is. Daarbij is van belang dat eigenaren van in het centrumgebied gelegen woningen in het algemeen niet slechts met inbreiding van andere woningen rekening hoeven te houden en dat het onder het oude planologische regime was toegestaan om in het plangebied bebouwing voor bijzondere doeleinden op te richten. Dat, naar [appellant] op zichzelf terecht betoogt, de ontwikkeling in het plangebied in strijd met het bestemmingsplan was en bovendien op grond van het Centrumplan niet voorzienbaar was, betekent nog niet dat de ontwikkeling niet in de lijn der verwachtingen lag. Uit het Centrumplan blijkt van een beleidsvoornemen om in het centrumgebied woningen en een bibliotheek te realiseren en de parkeervoorzieningen uit te breiden. Dit brengt met zich dat eigenaren van in het centrumgebied gelegen woningen in ieder geval sinds de bekendmaking van het Centrumplan rekening dienden te houden met een planologische ontwikkeling ter invulling van dat beleidsvoornemen. Dat betekent dat de planologische ontwikkeling ten tijde van het nemen van de vrijstellingsbesluiten paste in het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid. De rechtvaardigt naar het oordeel van de Afdeling de toepassing van een hogere drempel dan het wettelijk forfait van artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro van 2 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1780](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 607

Tussenuitspraak MK ABRS, 29-05-2019, 201800770/1/R2

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Wet natuurbescherming 2.3, 2.7, 2.8, 2.9, 6.3

NATUURBESCHERMING. VASTSTELLEN BEHEERPLAN.

Het uitvoeren van werkzaamheden in het kader van natuurbeheer en bestendig beheer of onderhoud in de landbouw volgens een goedgekeurde gedragscode leidt er niet toe dat de vergunningplicht van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb om die reden niet van toepassing is.

De twee uitzonderingen op de vergunningplicht van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb die zijn neergelegd in het eerste en het tweede lid van artikel 2.9, bestaan zelfstandig naast elkaar.

De beoordeling van de aanspraak op schadevergoeding als gevolg van een beheerplan dient plaats te vinden in het kader van de procedure die artikel 6.3 Wnb openstelt.

[...] het college [heeft] op grond van artikel 2.3, eerste lid, van de Wnb het beheerplan "De Wieden en Weerribben" vastgesteld.

[...] Het beheerplan "De Wieden en Weerribben" heeft betrekking op de twee gelijknamige Natura 2000-gebieden.

[...] 6.2 [...] De Wnb voorziet erin dat de verbodsbepalingen die gaan over soortenbescherming niet van toepassing zijn als werkzaamheden in het kader van natuurbeheer en bestendig beheer of onderhoud in de landbouw worden uitgevoerd volgens een goedgekeurde gedragscode. De beoordelingskaders van de gebiedsbescherming en de soortenbescherming verschillen van elkaar. Daarom leidt het uitvoeren van werkzaamheden in het kader van natuurbeheer en bestendig beheer of onderhoud in de landbouw volgens een goedgekeurde gedragscode er niet toe dat de vergunningplicht van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb om die reden niet van toepassing is.

[...] 7 [...] De Afdeling ziet geen grond om te betwijfelen dat het door appellanten verrichte rietbeheer moet worden aangemerkt als project in de zin van de Wnb. Dat sprake is van een project betekent echter niet automatisch dat dus geen sprake kan zijn van bestaand gebruik in de zin van artikel 2.9, tweede lid, van de Wnb. De rechtbank heeft dat niet onderkend. [...]

Of sprake is van bestaand gebruik is [...] niet relevant voor de vraag of in het beheerplan terecht voorwaarden zijn gesteld aan de op grond van artikel 2.9, eerste lid, van de Wnb voor rietbeheer gemaakte uitzondering op de vergunningplicht van artikel 2.7, tweede lid. De reden daarvoor is dat de twee uitzonderingen op de vergunningplicht van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb die zijn neergelegd in het eerste en het tweede lid van artikel 2.9, zelfstandig naast elkaar bestaan. De omstandigheid dat het door appellanten verrichte rietbeheer kan worden aangemerkt als bestaand gebruik, daargelaten of die stelling juist is, heeft daarom niet direct tot gevolg dat rietbeheer ook onvoorwaardelijk in het beheerplan moet worden aangemerkt als handeling die het bereiken van de instandhoudingsdoelstellingen niet in gevaar brengt. Weliswaar is dit mogelijk, maar het college heeft daar niet voor gekozen en artikel 2.3, eerste lid, van de Wnb bevat daartoe ook geen verplichting. In het beheerplan kan ervoor worden gekozen bepaalde bestaande activiteiten slechts vrij te stellen van de vergunningplicht van artikel 2.7, tweede lid, als aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan, ook als die activiteiten mogelijk kunnen worden aangemerkt als bestaand gebruik in de zin van artikel 2.9, tweede lid, van de Wnb (vergelijk de uitspraak van 20 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2041](#)). Of sprake is van bestaand gebruik kan aan de orde komen in een procedure over een vergunningaanvraag of over een verzoek om handhaving voor het rietbeheer zoals appellanten dat verrichten. [...]

7.9 De Afdeling overweegt ten slotte het volgende over de door appellanten gestelde inkomstenderving. Artikel 6.3 van de Wnb bevat een regeling voor vergoeding van schade door inkomstenderving die belanghebbenden lijden of zullen lijden als gevolg van een besluit krachtens de Wnb. Het beheerplan is vastgesteld krachtens de Wnb, zodat eventuele schade als gevolg daarvan op zich onder het bereik van de regeling van artikel

6.3 valt. Deze hoger beroepsprocedure en de beroepsprocedure bij de rechtbank gaan echter over het beheerplan. In dergelijke procedures kan geen beoordeling plaatsvinden van een betoog over een vergoeding van eventuele schade die het gevolg is van het beheerplan. Voor zo'n betoog is ruimte binnen de procedure die artikel 6.3 openstelt (vergelijk overweging 2.3 in de uitspraak van 2 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:534](#)). Die procedure vangt aan met het indienen van een aanvraag om een tegemoetkoming in schade bij het bevoegd gezag en tegen de beslissing op die aanvraag staan rechtsmiddelen open, zoals ook ter zitting met appellanten is besproken. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte een oordeel over de aanspraak van appellanten op vergoeding van schade door inkomstenderving gegeven. Dat oordeel moet daarom als niet gegeven worden beschouwd. De Afdeling laat de vraag of appellanten aanspraak hebben op een vergoeding van schade daarom ook buiten beschouwing. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1782](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2019, 608

MK Rechtbank Noord-Holland, 22-05-2019 (publ. 29-05-2019), HAA 18/4357 e.v.

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Waterwet 6.22

WATERWET. Intrekking van ligplaatsontheffingen. I.c. is niet gebleken van een zodanig zwaarwegend belang dat het belang van het bestuursorgaan bij intrekking dient te prevaleren boven het belang van eisers bij voortzetting van de huidige situatie.

Besluiten waarbij onder meer de verleende ontheffingen van het ligplaatsverbod dat geldt voor het Binnenspuikanaal in IJmuiden is ingetrokken. [...]

Vervolgens stelt de rechtbank [...], vast dat verweerder zich ten aanzien van de intrekking van de ligplaatsontheffingen heeft gebaseerd op de zogeheten geïmpliceerde intrekkingbevoegdheid. Dat betekent dat in de bevoegdheid tot verlening van een beschikking, de bevoegdheid tot intrekking is verdisconteerd.

Ten aanzien van de intrekking van de watervergunningen heeft verweerder tevens gewezen op de in artikel 6.22 van de Waterwet vervatte intrekkingbevoegdheid.

In beide gevallen betreft het de intrekking van een begunstigende beschikking. In beginsel komt de intrekking van een dergelijke beschikking in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het materiele

zorgvuldigheidsbeginsel. De bescherming door deze zogeheten algemene beginselen van behoorlijk bestuur betekent niet dat een begunstigende beschikking nooit zou kunnen worden ingetrokken. Aan een intrekking moeten echter zware eisen worden gesteld. Zo moet de intrekking passen binnen de reikwijdte van de bevoegdheid van het desbetreffende bestuursorgaan en moet een intrekking derhalve de behartiging van de belangen van dat bestuursorgaan dienen. Verder zal in zo'n geval niet lukraak tot

intrekking kunnen worden overgegaan, maar zal tevens sprake moeten zijn van een zodanig zwaarwegend belang dat het belang van het bestuursorgaan bij intrekking dient te prevaleren boven het belang van eisers bij voortzetting van de huidige situatie.

De rechtbank is niet gebleken van een zodanig zwaarwegend belang.

Het – administratieve – belang van het bijhouden van een actueel vergunningenbestand, zoals namens verweerder aangevoerd, kan in ieder geval niet als zodanig worden gekwalificeerd. Hetgeen verder in dit verband namens verweerder is aangevoerd, bijvoorbeeld de dreiging van handhaving door het college van burgemeester en wethouders richting Rijkswaterstaat levert naar oordeel van de rechtbank evenmin een dergelijk belang op.

Dat betekent dat geconcludeerd moet worden dat verweerder ten onrechte gebruik heeft gemaakt van zijn intrekkingbevoegdheid ten aanzien van de ligplaatsonthefingen, zodat de beroepen in zoverre gegrond zijn en de bestreden besluiten voor zover deze betrekking hebben op de intrekking van de ligplaatsonthefingen moeten worden vernietigd.

Voor zover verweerder zich ten aanzien van de intrekking van de watervergunningen heeft willen baseren op artikel 6.22 van de Waterwet, is met voorgenoemde vernietiging ten aanzien van de ligplaatsvergunningen, gelet op de samenhang in de besluitvorming, evenmin een actuele noodzaak tot intrekking van de watervergunningen aanwezig. Ook voor zover de beroepen zien op de intrekking van de watervergunningen zijn deze gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2019:4505](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 05-06-2019, 201804589/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:1826](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 609

MK CRvB, 15-05-2019 (publ. 27-05-2019), 16/6041 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

EVRM 6

Wet WIA

Schattingsbesluit

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. CBBS. Niet kan worden gezegd dat bij gebruikmaking van het CBBS, anders dan het geval is in de systemen in de door appellante aangehaalde uitspraken van de ABRvS van 17 mei 2017

([ECLI:NL:RVS:2017:1259](#)) en de HR van 17 augustus 2018

([ECLI:NL:HR:2018:1316](#)), sprake is van besluitvorming die als gevolg van niet kenbare keuzes, gegevens en aannames onvoldoende inzichtelijk en

controleerbaar is. Voor de toetsing van de arbeidsongeschiktheidsschatting is in

beginsel niet nodig dat de namen en adressen van de werkgevers van de in het CBBS opgenomen functies bekend zijn.

Onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 17 mei 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1259](#)) en een arrest van de Hoge Raad (HR) van 17 augustus 2018 ([ECLI:NL:HR:2018:1316](#)) heeft appellante betoogd dat het CBBS, met name door het alleen vermelden van functienummers van functies zonder naam- en adresgegevens van werkgevers, niet inzichtelijk en niet controleerbaar is. Daarmee is volgens appellante sprake van strijdigheid met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van equality of arms. Appellante heeft de Raad verzocht het Uvw de namen en adressen van de werkgevers van de geselecteerde functies te laten verstrekken, alsmede informatie over de wijze waarop het CBBS door de arbeidsdeskundige wordt bevraagd, bijvoorbeeld in de vorm van zogenaamde screen prints.

Raad: Volgens vaste rechtspraak van de Raad (onder meer de uitspraak van 8 maart 2005, [ECLI:NL:CRVB:2005:AS9343](#)) is het CBBS in beginsel rechtens aanvaardbaar te achten als ondersteunend systeem en ondersteunende methode bij de beoordeling of, en zo ja in welke mate, iemand arbeidsongeschikt is te achten in de zin van de arbeidsongeschiktheidswetten. Eveneens volgens vaste rechtspraak van de Raad dient in beginsel te worden uitgegaan van de juistheid van de in het CBBS opgenomen gegevens. Daarbij geldt dat een uitzondering op die regel aangewezen kan zijn indien een betrokkene erin slaagt om de juistheid van de aan het CBBS ontleende gegevens van feitelijke aard voldoende gemotiveerd te bestrijden of indien de rechter zelf twijfelt aan de juistheid van deze gegevens. In dat geval kan onder toepassing van artikel 8:45 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) van het Uvw worden verlangd dat het door overlegging van de betreffende gegevens verificatie daarvan mogelijk maakt (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 8 augustus 2006, [ECLI:NL:CRVB:2006:AY6390](#)). In deze rechtspraak ligt besloten dat met het uit artikel 6, eerste lid, van het EVRM voortvloeiende vereiste van "equality of arms" en met het beginsel van "fair play" niet in strijd is dat het Uvw middels het CBBS beschikt over gegevens die voor de betrokkene niet alle kenbaar zijn (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 30 september 2011, [ECLI:NL:CRVB:2019:1737](#) en van 7 april 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1407](#)).

In de door appellante genoemde uitspraak van de ABRvS van 17 mei 2017 speelde, zo blijkt uit 4.1 van die uitspraak, onder meer de vraag of voldoende inzicht mogelijk is in de uitgangspunten, prognoses en berekeningen die aan het Programma aanpak stikstof 2015-2021 (PAS) en het rekeninstrument AERIUS ten grondslag liggen. In 14.3 van de uitspraak is overwogen dat het PAS en het daarbij verplicht gebruikte softwarepakket AERIUS het risico met zich brengt dat de deels geautomatiseerde besluitvorming op grond daarvan niet inzichtelijk en controleerbaar is vanwege een gebrek aan inzicht in de gemaakte keuzes en de gebruikte gegevens en aannames. Ter voorkoming van een ongelijkwaardige procespositie heeft de ABRvS overwogen dat op de betrokken ministers en staatssecretaris de verplichting rust dat de gemaakte keuzes en gebruikte gegevens en aannames volledig, tijdig en uit eigen beweging openbaar en op een passende wijze

voor derden toegankelijk moeten zijn, zodat reële rechtsbescherming mogelijk is en de rechter in staat is de rechtmatigheid van de besluiten te toetsen (14.4). In het arrest van de HR van 17 augustus 2018 is, met verwijzing naar de uitspraak van de ABRvS, geoordeeld dat wanneer het besluit geheel of ten dele het resultaat is van een geautomatiseerd proces, zoals de modelmatige waardebeoordeling in het kader van de Wet WOZ, en de belanghebbende de juistheid van de bij dat geautomatiseerde proces gemaakte keuzes en van de daarbij gebruikte gegevens en aannames wil controleren en zo nodig gemotiveerd betwisten, het bestuursorgaan moet zorgdragen voor de inzichtelijkheid en controleerbaarheid van die keuzes, aannames en gegevens. Zonder die inzichtelijkheid en controleerbaarheid dreigt een ongelijkwaardige procespositie van partijen te ontstaan (2.3.3).

In de [...] genoemde uitspraken is geen aanleiding gelegen om de rechtspraak zoals [...] genoemd, te wijzigen. Daartoe wordt het volgende overwogen.

Naar aanleiding van wat appellante in beroep en hoger beroep naar voren heeft gebracht over het CBBS en de daarin opgenomen gegevens over functies, functie- en opleidingseisen en belastende factoren van functies, heeft het Uvw ter zitting van de Raad op 3 april 2019 toegelicht op welke wijze functies in het CBBS worden opgenomen voor gebruik bij de arbeidsongeschiktheidsbeoordelingen. Daaruit blijkt het volgende. Voordat een functie wordt opgenomen in het CBBS verricht een arbeidsdeskundig analist van het Uvw een onderzoek bij de werkgever. Dat onderzoek bestaat in ieder geval uit interviews over de functie en uit waarnemingen en metingen bij het uitoefenen van de functie. Verder verzamelt de arbeidsdeskundig analist bij de werkgever informatie over de beschrijving van de functie, de salarisgegevens en de minimum opleidings- en ervaringseisen. Al deze gegevens worden door de arbeidsdeskundig analist opgenomen in een rapport, dat de vorm krijgt van een functiebeschrijving. De aldus door de analist vervaardigde functiebeschrijving wordt eerst getoetst door een collega arbeidskundig analist. Daarna wordt de functiebeschrijving in zijn geheel opgenomen in het CBBS. Het Uvw heeft toegelicht dat ook nadat een functie is opgenomen regelmatig wordt getoetst via onder meer onderzoek ter plekke, of de gegevens over de functie nog correct zijn. Met deze toelichting van het Uvw is voldoende duidelijk dat een in het CBBS opgenomen functiebeschrijving rechtstreeks is gebaseerd op de waarnemingen en bevindingen van de arbeidsdeskundig analist. De functiebeschrijving is vervolgens in de door de analist opgemaakte vorm door de (bezwaar)arbeidsdeskundige direct te raadplegen in het CBBS ten behoeve van de arbeidsongeschiktheidsbeoordeling.

De door het Uvw uit het CBBS geselecteerde functies die voor een arbeidsongeschiktheidsschatting worden gebruikt betreffen de in het CBBS opgenomen functiebeschrijvingen. Daarbij worden de resultaten op grond van een vergelijking van de belastende factoren van die functies met de belastbare mogelijkheden van een verzekerde zoals die zijn vastgelegd in een FML, gepresenteerd in het zogenoemde Resultaat functiebeoordeling. Deze functiebeschrijvingen kunnen ter beschikking worden gesteld aan de betrokkene en worden, als resultaat van de beoordeling van de arbeidsongeschiktheid, bij een procedure voor de bestuursrechter in het procesdossier opgenomen, evenals de FML. Hierdoor is een inzichtelijk en gedetailleerd geheel aan gegevens beschikbaar dat door de betrokkene betwist kan worden en aan de hand

waarvan de rechter kan toetsen of het resultaat – de door het Uvw voor betrokkene passend geachte functies – in overeenstemming is met de vereisten in het Schattingsbesluit.

Gelet hierop kan niet worden gezegd dat bij gebruikmaking van het CBBS, anders dan het geval is in de systemen in de door appellante aangehaalde uitspraken van de ABRvS en de HR, sprake is van besluitvorming die als gevolg van niet kenbare keuzes, gegevens en aannames onvoldoende inzichtelijk en controleerbaar is.

Voor de toetsing van de arbeidsongeschiktheidsschatting is in beginsel niet nodig dat de namen en adressen van de werkgevers van de in het CBBS opgenomen functies bekend zijn. Uit de [...] genoemde vaste rechtspraak van de Raad volgt dat een betrokkene de mogelijkheid heeft om de juistheid van de aan het CBBS ontleende gegevens van feitelijke aard gemotiveerd te bestrijden. Als op basis daarvan twijfel ontstaat, of indien de rechter zelf twijfelt aan de juistheid van deze gegevens, kan van het Uvw worden verlangd dat het de gegevens die zijn gebruikt in de beschrijvingen nader verduidelijkt en onderbouwt. In uitzonderlijke gevallen is denkbaar dat een voldoende motivering van een besluit met zich brengt dat het Uvw namen en adressen van werkgevers verstrekt. Ter zitting van de Raad heeft het Uvw te kennen gegeven dat in een dergelijke situatie toepassing van artikel 8:29, eerste lid, van de Awb, in de rede ligt, omdat het Uvw er mee bekend is dat werkgevers niet bereid zijn mee te werken aan het opnemen van functies in het CBBS als hun gegevens openbaar worden.

Uit [...] volgt dat betrokkenen voldoende in gelegenheid zijn de arbeidskundige grondslag van de besluitvorming van het Uvw aan te vechten. Van strijd met het vereiste van equality of arms is dan ook geen sprake. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:1737](#)

JnB2019, 610

CRvB, 29-05-2019, 17/5823 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 45 lid 1 aanhef en onder j

ZIEKTEWET. EIGENRISICODRAGER. BENADELINGSHANDELING. Vastgesteld wordt dat ten tijde van het nemen van het besluit van 3 november 2016, artikel 45, eerste lid, aanhef en onder j, van de ZW nog niet was gewijzigd in die zin dat ook de eigenrisicodrager is vermeld als entiteit die door de verzekerde wordt of kan worden benadeeld. Dit betekent dat het Uvw op goede gronden heeft geweigerd om aan werknemer de door betrokkene verzochte maatregel op te leggen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1799](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 611

MK CRvB, 23-04-2019 (publ. 04-06-2019), 17/4857 PW

college van burgemeester en wethouders van Midden-Groningen.

PW

PARTICIPATIEWET. INTREKKING EN TERUGVORDERING BIJSTAND. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat de schilderactiviteiten van betrokkene in de te beoordelen periode verder strekten dan waarvoor hem toestemming is verleend. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet heeft voldaan aan de aan de toestemming verbonden voorwaarden en de daarbij aan hem opgelegde verplichtingen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1785](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 612

MK CRvB, 29-05-2019, 18/3073 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Wmo 2015

WMO 2015. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat de door appellant gevraagde ondersteuning die hem in staat stelt bij een derde seksuele diensten te betrekken niet kan worden aangemerkt als maatschappelijke ondersteuning van de zelfredzaamheid als bedoeld in de Wmo 2015. De ondersteuning in de zelfredzaamheid dient immers te zijn gericht op het uitvoeren van de noodzakelijke adl. In de wettekst en in de wetgeschiedenis (onder meer de memorie van toelichting bij de Wmo 2015 (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 123) heeft de Raad geen aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat de wetgever het vervullen van seksuele behoeften beschouwt als noodzakelijke adl waarvoor het college maatschappelijke ondersteuning moet verstrekken. Dat (de bevrediging van) seksuele behoeften volgens seksuoloog [...] volkomen normaal zijn, leidt niet tot een ander oordeel. Dit betekent dat de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit terecht ongegrond heeft verklaard en dat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1776](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Exploitatievergunning

JnB2019, 613

MK ABRS, 05-06-2019, 201805664/1/A3

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Dienstenrichtlijn 4, 9, 10

Grondwet 19

Gemeentewet 149, 151a lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Alkmaar (APV) 3:6 lid 1 aanhef en onder g, 3:8 lid 1

EXPLOITATIEVERGUNNING. Vergunning voor exploitatie van een seksbedrijf onder voorschriften waar onder dat de prostitué(e)s niet jonger dan 21 jaar oud mogen zijn. De leeftijdsgrens is niet in strijd met artikel 151a van de Gemeentewet. Artikel 8:69a van de Awb staat in de weg aan vernietiging van het besluit wegens strijd met artikel 19, derde lid van de Grondwet. [appellant] beroept zich als exploitant niet op zijn recht op vrije arbeidskeuze, maar op het recht op vrije arbeidskeuze van prostitué(e)s die bij hem een kamer huren. Door de minimumleeftijdregel wordt zijn recht op vrije arbeidskeuze niet beperkt. De maatregel is evenredig, geschikt om het daarmee nagestreefde doel te bereiken en gaat niet verder dan noodzakelijk is om het beoogde doel te bereiken. Geen strijd met de Dienstenrichtlijn. Artikel 3.8, eerste lid, aanhef en onder a, van de APV behoeft niet buiten toepassing te worden gelaten en de burgemeester mocht dit voorschrift aan de vergunning verbinden.

[ECLI:NL:RVS:2019:1818](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2019, 614

ABRS, 29-05-2019, 201808068/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 18 lid 1

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen 1.7 lid 1 aanhef en onder b

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. SCHENKING. Nu sprake is van een schenking, heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de door de stichting gedane betaling aan het kinderdagverblijf niet kan worden aangemerkt als voldoening van de kosten van kinderopvang door [appellante]. Niet is vereist dat de betaling is gedaan door een familielid. [appellante] heeft aangetoond dat zij de kosten van kinderopvang over 2016 volledig heeft betaald.

[...] voorschot kinderopvangtoeslag van [appellante] over 2016 herzien en vastgesteld op nihil.

[...] Niet is in geschil dat indien de betaling door de stichting van € 1.635,97 aan [kinderdagverblijf] wordt aangemerkt als een schenking aan [appellante], de opvangkosten over 2016 volledig zijn betaald.

Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat de door de stichting verrichte betaling aan [kinderdagverblijf] moet worden beschouwd als een schenking aan

[appellante]. Uit de stukken blijkt dat de stichting op 28 februari 2017 € 1.635,97 heeft betaald aan [kinderdagverblijf] onder vermelding van het debiteurnummer van [appellante] bij [kinderdagverblijf]. De stichting heeft verklaard dat deze betaling een schenking aan [appellante] betreft. De stichting heeft onder verwijzing naar haar doelstelling in de statuten toegelicht dat zij heeft besloten tot een eenmalige steun aan [appellante] om haar als studerende alleenstaande moeder te steunen in haar toekomstplannen. Nu sprake is van een schenking, heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de door de stichting gedane betaling niet kan worden aangemerkt als voldoening van de kosten van kinderopvang door [appellante]. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:778](#). Anders dan de Belastingdienst/Toeslagen ter zitting heeft gesteld, volgt uit die uitspraak niet dat is vereist dat de betaling is gedaan door een familielid.

Gelet op het hiervoor overwogene [...], heeft de Belastingdienst/Toeslagen zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat [appellante] niet heeft aangetoond dat zij de kosten van kinderopvang over 2016 volledig heeft betaald. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1769](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB2019, 615

MK ABRS, 05-06-2019, 201806383/1/A3

burgemeester van Uithoorn.

Paspoortwet, zoals deze luidde tot 1 maart 2017 23, 25, 44, 45, 53

PASPOORTWET. De beoordeling van de burgemeester van de signalering in het Paspoortregister is beperkt tot de vraag of de signalering door de minister evident onjuist is. Niettemin dient de burgemeester te controleren of de aan de signalering ten grondslag gelegde informatie juist is. De eis van artikel 44, tweede lid, van de Paspoortwet dat hij zich ervan moet overtuigen of de gronden tot vervallenverklaring nog bestaan, houdt in dit verband in dat de burgemeester zich er in dit kader ook van moet vergewissen dat de paspoortsignalering en het bestaan van de gronden die aan die signalering ten grondslag liggen nog actueel zijn.

Bij besluit van 14 juli 2016 heeft de burgemeester het paspoort van [appellante] vervallen verklaard. Daaraan heeft de burgemeester ten grondslag gelegd dat [appellante] staat vermeld in het Register Paspoortsignaleringen. [appellante] heeft, daartoe in de gelegenheid gesteld, niet binnen de gestelde termijn van acht weken gebruik gemaakt van de gelegenheid overeenstemming te bereiken als bedoeld in artikel 44, vierde lid, van de Paspoortwet. Uit een proces-verbaal van 11 december 2015 van de Politie Eenheid Amsterdam volgt dat er een gegronde vermoeden bestaat dat [appellante] zal uitreizen naar Syrië, dan wel zal pogen uit te reizen, om zich aan te sluiten bij één van de jihadistische groeperingen. Dit vormt een bedreiging voor de veiligheid en andere

gewichtige belangen van het Koninkrijk of een of meerdere landen van het Koninkrijk dan wel de veiligheid van met het Koninkrijk bevriende mogendheden. Dit vermoeden bestond volgens de burgemeester ten tijde van de besluitvorming nog steeds. De burgemeester heeft de vervallenverklaring in bezwaar gehandhaafd.

De toetsing door de burgemeester

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 9 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1557](#)) onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 26, thans artikel 25, en artikel 44 van de Paspoortwet (Kamerstukken II 1987/88, 20 393, nr. 3, blz. 48-49 en 63), heeft de wetgever niet beoogd dat de burgemeester het bestaan van een geground vermoeden ten volle toetst. De beoordeling of een persoon buiten het Koninkrijk handelingen zal verrichten, die een bedreiging vormen voor de veiligheid en andere gewichtige belangen van het Koninkrijk of één of meerdere landen van het Koninkrijk dan wel de veiligheid van met het Koninkrijk bevriende mogendheden, is voorbehouden aan de minister die op de voet van artikel 23 bevoegd is te verzoeken om vervallenverklaring van het paspoort. De beoordeling van de burgemeester van de signalering in het Paspoortregister is beperkt tot de vraag of de signalering door de minister evident onjuist is. (Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:845](#).) Niettemin dient de burgemeester te controleren of de aan de signalering ten grondslag gelegde informatie juist is. De eis van artikel 44, tweede lid, van de Paspoortwet dat hij zich ervan moet overtuigen of de gronden tot vervallenverklaring nog bestaan, houdt in dit verband in dat de burgemeester zich er in dit kader ook van moet vergewissen dat de paspoortsignalering en het bestaan van de gronden die aan die signalering ten grondslag liggen nog actueel zijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:1839](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB2019, 616

MK ABRS, 29-05-2019, 201806314/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wmm) 7 lid 1, lid 6, 7a lid 1, 18b lid 1 aanhef en onder a

MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG. Bestuurlijke boete.

Wederpartij heeft geen overtreding begaan. In de tekst van de Wmm was ten tijde van belang geen uitbetalingstijdstip bepaald en het is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel om bij de uitleg van de artikelen 7, 7a en 18b, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wmm civielrechtelijk geldende termijnen voor loonbetaling te betrekken. Geen aanleiding om terug te komen van de uitspraak ABRS 25-10-2017 [ECLI:NL:RVS:2017:2907](#). De daarin opgenomen desbetreffende overweging heeft een algemene strekking die ook op deze zaak van toepassing is.

[ECLI:NL:RVS:2019:1768](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 617

MK ABRS, 05-06-2019, 201803969/1/A3

Nederlandse Zorgautoriteit (hierna: de NZa).

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 lid 1 aanhef en onder c, onder f, 10 lid lid 2 aanhef en onder e, 11 lid 1

WOB. NZa heeft het verzoek van [appellant] om informatie op grond van de Wob gedeeltelijk toegewezen en gedeeltelijk afgewezen. Artikel 1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wob definieert een persoonlijke beleidsopvatting als een opvatting, voorstel, aanbeveling of conclusie van een of meer personen over een bestuurlijke aangelegenheid en de daartoe door hen aangevoerde argumenten. De term 'beleid' in het woord beleidsopvatting heeft dus een bredere betekenis dan waar [appellant] van uitgaat. Voor het doen van een beroep op de in artikel 11, eerste lid, opgenomen weigeringsgrond is dus niet vereist dat de opvatting betrekking heeft op het beleid dat door de NZa is opgesteld.

[ECLI:NL:RVS:2019:1822](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2019, 618

MK ABRS, 05-06-2019, 201804192/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 34g

WET OP DE RECHTSBIJSTAND. Intrekken toevoeging met terugwerkende kracht. Verwijzing naar ABRS 31-01-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:323](#)). Dat in de werkinstructie "Zwaarwegende omstandigheden" bepaalde omstandigheden als zwaarwegend zijn aangemerkt, betekent echter niet dat er geen andere zwaarwegende omstandigheden kunnen zijn om van intrekking af te zien. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 34g, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wrb blijkt dat elke zaak waarin zwaarwegende omstandigheden worden gesteld individueel moet worden beoordeeld (Kamerstukken I, 2005/06, 29 685, C, blz. 2).

[ECLI:NL:RVS:2019:1841](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 619

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 02-04-2019 (publ. 05-06-2019), NL19.5206

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Venezuela. Colectivos. Verweerder heeft zich niet zonder nader onderzoek naar de feitelijke situatie van de Colectivos en hun banden met de autoriteiten op het standpunt kunnen stellen dat niet is gebleken dat sprake is van samenwerking tussen de Colectivos en de autoriteiten van Venezuela, dan wel dat de autoriteiten bescherming zouden kunnen bieden bij mogelijke problemen met de Colectivos.

Verweerders standpunt dat eiser bij terugkeer niet persoonlijk te vrezen heeft voor de Colectivos omdat niet alleen eiser maar ook andere deelnemers aan de demonstraties en manifestaties problemen met de Colectivos hebben ondervonden, is in het licht van de geloofwaardig geachte verklaringen van eiser dat hij diverse malen persoonlijk is bedreigd en zijn huis is vernield niet deugdelijk gemotiveerd. Ook het feit dat verweerder stelt dat eiser niet als politiek opposant zou kunnen worden aangemerkt, maakt, wat daar verder ook van zij, de persoonlijke problemen die eiser van de kant van de Colectivos heeft ondervonden en geloofwaardig zijn geacht niet anders. Voorts acht de rechtbank verweerders standpunt dat eiser niet als landverrader kan worden gezien en de vrees bij terugkeer voor de autoriteiten op die grond niet aannemelijk is omdat eiser legaal is uitgereisd, zonder nader onderzoek naar de feitelijke situatie in Venezuela in het licht van wat er bekend is over de verslechterde situatie in Venezuela in zijn algemeenheid niet voldoende om die conclusie te kunnen dragen. Dat geldt eveneens voor de stelling dat uit het niet benaderen van eisers vader en kinderen door de Colectivos zou volgen dat hij van de Colectivos niet te vrezen heeft. Verweerder is in gebreke gebleven te onderbouwen op grond van welke informatie hij tot deze conclusie komt. Tevens is de rechtbank van oordeel dat verweerder, door te verwijzen naar gedateerde informatie uit 2014 en een uitlating van de Minister van Defensie uit maart 2018 en hetgeen bekend is over de sedertdien verslechterde situatie in Venezuela in zijn algemeenheid, zich niet zonder nader onderzoek naar de feitelijke situatie van de Colectivos en hun banden met de autoriteiten op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken dat sprake is van samenwerking tussen de Colectivos en de autoriteiten van Venezuela, dan wel dat de autoriteiten bescherming zouden kunnen bieden bij mogelijke problemen met de Colectivos. Reeds hierom is het beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5758](#)

JnB2019, 620

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 02-04-2019 (publ. 05-06-2019), NL19.5265

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Venezuela. LHBT's. Verweerder heeft zich niet zonder nader onderzoek naar de feitelijke situatie van LHBT's in Venezuela vanaf 2017 tot heden op het standpunt kunnen stellen dat niet is gebleken dat de LHBT gemeenschap in Venezuela te maken heeft met blootstelling aan ernstig geweld en ernstige discriminerende maatregelen en dat daartegen bescherming kan worden gezocht en verkregen bij de (hogere) autoriteiten.

Verweerders standpunt dat de LHBT gemeenschap in Venezuela weliswaar te maken heeft met discriminatie en negatieve bejegening, maar dat niet blijkt dat sprake is van blootstelling aan ernstig geweld, ernstige discriminerende maatregelen van overheidswege of strafbepalingen gericht tegen LHBT's, acht de rechtbank onzorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd. Verweerder heeft aan zijn besluit geen informatie ten grondslag gelegd die ziet op de situatie in 2017, 2018 en begin 2019. Bovendien wordt in de door verweerder genoemde (gedateerde) bronnen melding gemaakt van het feit dat demonstraties door LHBT's in sommige gemeenten worden verboden, dat er bij gehouden demonstraties excessief geweld is gebruikt door de politie, dat aan een uitspraak van het Hooggerechtshof dat niemand slachtoffer mag worden van discriminatie vanwege zijn of haar seksuele oriëntatie nauwelijks gevolg wordt gegeven en dat LHBT's die slachtoffer zijn geworden van een hate crime dit meestal niet bij de autoriteiten melden, maar dat personen die wel een officiële klacht indienden, vaak slachtoffer werden van bedreigingen of afpersing. In het licht van die informatie en hetgeen bekend is over de sedertdien verslechterde situatie in Venezuela in zijn algemeenheid, is de rechtbank van oordeel, dat verweerder zich niet zonder nader onderzoek naar de feitelijke situatie van LHBT's in Venezuela vanaf 2017 tot heden op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken dat de LHBT gemeenschap in Venezuela te maken heeft met blootstelling aan ernstig geweld en ernstige discriminerende maatregelen en dat daartegen bescherming kan worden gezocht en verkregen bij de (hogere) autoriteiten. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5760](#)

JnB2019, 621

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 28-05-2019, AWB 17/7468

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Eritrea. Verweerder had in de door eiseres overgelegde onofficiële documenten, in samenhang bezien, aanleiding moeten zien om nader onderzoek te verrichten in de vorm van een identificerend gehoor.

De rechtbank stelt allereerst vast dat verweerder in het bestreden besluit de aanvraag niet heeft afgewezen op de grond dat eiseres dan wel referent de op hen rustende samenwerkingsverplichting overduidelijk niet zijn nagekomen of op de grond dat sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging zoals bedoeld in rechtsoverweging 67 van het arrest van het Hof van Justitie van 13 maart 2019 ([ECLI:EU:C:2019:192](#)). Nu daarvan geen sprake is, kunnen het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de

gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, enkel worden aangemerkt als elementen waarmee door verweerder rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval. Verweerder heeft dit bij zijn beoordeling onvoldoende als uitgangspunt genomen. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat geen bewijsnood kan worden aangenomen met betrekking tot het overleggen van officiële documenten afgegeven door de Eritrese autoriteiten, onvoldoende heeft gemotiveerd. Ook is de rechtbank van oordeel dat verweerder, door het onderzoek van Bureau Documenten waarin wordt geconcludeerd dat de overgelegde kerkelijke huwelijksakte met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet bevoegd is opgemaakt en afgegeven, aan het bestreden besluit ten grondslag te leggen, niet voldaan heeft aan de op grond van artikel 3:2 Awb op hem rustende vergewisplicht. Daarvoor acht de rechtbank redengevend dat Bureau Documenten niet (gemotiveerd) heeft gereageerd dan wel door verweerder niet is gevraagd om te reageren op diverse onderdelen van de contra-expertise en de daaropvolgende reactie op het weerwoord van verweerder. Gelet op de gerede twijfel die de contra-expertise oproept met betrekking tot de uitkomsten van het onderzoek van Bureau Documenten, heeft verweerder dit onderzoek niet aan het bestreden besluit ten grondslag mogen leggen. De rechtbank ziet geen aanleiding om te twifelen aan de waarnemingen en vaststellingen van de contra-expert in Soedan en ziet in het gehele onderzoek dat hij heeft verricht voldoende grond voor de conclusie dat de conclusies van Bureau Documenten daarmee zijn bestreden. Dit alles brengt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder de overgelegde kerkelijke huwelijksakte niet terzijde heeft kunnen schuiven, zoals hij heeft gedaan. Daarmee heeft verweerder deze akte als element onvoldoende betrokken bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval. Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder in de door eiseres overgelegde onofficiële documenten, in samenhang bezien, aanleiding moeten zien om nader onderzoek te verrichten in de vorm van een identificerend gehoor. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5711](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 622

HvJEU (Grote kamer), Conclusie A-G Campos Sánchez-Bordona, 06-06-2019, C-233/18

Zubair Haqbinb tegen België.

Richtlijn 2013/33/EU 20

OPVANGRICHTLIJN. In omstandigheden als die van het hoofdgeding, waarin een niet-begeleide minderjarige zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstige vorm van geweld die duidelijke risico's inhield voor de handhaving van de openbare orde en de veiligheid in een opvangcentrum, moet artikel 20, lid 4, van richtlijn 2013/33/EU [Opvangrichtlijn] aldus worden uitgelegd dat het zich

niet verzet tegen een nationale wettelijke regeling die het mogelijk maakt de materiële opvangvoorzieningen in te trekken, mits voorafgaand aan die beslissing de voor kindbescherming verantwoordelijke hulpverlenende instanties en/of rechterlijke autoriteiten worden ingeschakeld, teneinde te garanderen dat die minderjarige zonder onderbreking kan blijven rekenen op zorg die is toegesneden op de specifieke behoeften die voortvloeien uit zijn leeftijd, status en situatie.

[ECLI:EU:C:2019:468](#)

JnB2019, 623

HvJEU (Derde kamer), Conclusie A-G Saugmandsgaard Øe, 06-06-2019, C-302/18

X tegen België.

Richtlijn 2003/109/EG 5 lid 1 a

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109/EG [Langdurig ingezetenerichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat deze bepaling geen specifieke eisen stelt aan de herkomst van de inkomsten. Indien de inkomsten afkomstig zijn van een derde of van een familielid van de aanvrager, zoals in de omstandigheden van het hoofdgeding, moeten zij toereikend zijn en in zekere mate een bestendig en continu karakter hebben, zodat redelijkerwijs kan worden uitgesloten dat de aanvrager ten laste komt van het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Daartoe dienen de nationale autoriteiten alle relevante omstandigheden van het concrete geval in aanmerking te nemen, waaronder de vraag of de door een derde aangegane verbintenis tot tenlasteneming voldoende nauwkeurig, van bestendige aard en juridisch bindend is.

[ECLI:EU:C:2019:469](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2019, 624

MK ABRS, 05-06-2019, 201808923/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Schengengrenscore 14

Dublinverordening 28

Terugkeerrichtlijn 15

Opvangrichtlijn 8

Vw 2000 3, 6, 6a, 59b

Vb 2000 5.1a

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Uit het arrest Ghandi en de beschikking C., J. en S. volgt niet dat met het instellen van rechtsmiddelen tegen de afwijzing van het asielverzoek in de grensprocedure ook de rechtsgevolgen van

het besluit over de toegang worden opgeschort. Het Unierecht verzet zich voorts in beginsel niet tegen vrijheidsontneming van asielzoekers tijdens de rechtsmiddelentermijn. De nationale wetgeving bevat op dit moment echter geen geschikte grondslag voor vrijheidsontneming van asielzoekers die zich in deze situatie bevinden.

Uit het arrest Gnandi [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] en de beschikking C., J. en S. [[ECLI:EU:C:2018:544](#)] volgt niet dat met het instellen van rechtsmiddelen tegen de afwijzing van het asielverzoek in de grensprocedure ook de rechtsgevolgen van het besluit over de toegang worden opgeschort. Het Unierecht verzet zich voorts in beginsel niet tegen vrijheidsontneming van asielzoekers tijdens de rechtsmiddelentermijn. De nationale wetgeving bevat op dit moment echter geen geschikte grondslag voor vrijheidsontneming van asielzoekers die zich in deze situatie bevinden.

De vrijheidsontneming van asielzoekers gedurende de rechtsmiddelentermijn is uitsluitend mogelijk in overeenstemming met de Opvangrichtlijn. Die richtlijn is geïmplementeerd in artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 en deze bepaling is niet geschikt voor vrijheidsontneming voor de periode na afwijzing van het asielverzoek in de grensprocedure. Daarvoor is artikel 6, zesde lid, van de Vw 2000 bedoeld. Die bepaling is, door de koppeling in artikel 5.1a, vierde lid, van het Vb 2000 naar het eerste lid van die bepaling, evenwel zo geformuleerd dat deze is toegespitst op het vertrek of de uitzetting van de betrokken persoon, zodat interpretatie van artikel 6, zesde lid, van de Vw 2000 overeenkomstig artikel 8, derde lid, aanhef en onder b of c, van de Opvangrichtlijn niet kan binnen het kader van de wet. Artikel 6, eerste en tweede lid, en artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 kunnen om diezelfde reden ook niet als geschikte grondslag dienen. Voor de toepassing daarvan is namelijk vereist dat aan de betrokken persoon de toegang is geweigerd en dit verhoudt zich niet met het vereiste in artikel 8, derde lid, aanhef en onder c, van de Opvangrichtlijn dat een procedure gaande moet zijn waarin over de toegang tot Nederland van die persoon wordt beslist.

Gelet hierop en omdat er voor deze categorie personen op dit moment geen geschikte alternatieven zijn voor verblijf aan de buitengrens, moet aan hen op dit moment feitelijk de toegang tot Nederland en daarmee het Schengengebied, worden verleend. Artikel 3, zesde lid, van de Vw 2000, waarin de verplichting is opgenomen om bij de afwijzing van het asielverzoek in de grensprocedure onmiddellijk de toegang tot Nederland te weigeren, is daarmee praktisch niet uitvoerbaar en moet om die reden buiten toepassing worden gelaten.

Om de huidige praktijk van vrijheidsontneming van asielzoekers na afwijzing van hun asielverzoek in de grensprocedure voort te kunnen blijven zetten zal de wetgever reeds bestaande grondslagen daarvoor geschikt moeten maken of een nieuwe grondslag in de wet moeten opnemen. Daarbij moet hij rekening houden met de vereisten voor vrijheidsontneming zoals die voortvloeien uit het Unierecht. Het Unierecht verzet zich namelijk niet tegen het opleggen van een vrijheidsontnemende maatregel als de asielaanvraag is afgewezen in de grensprocedure, op voorwaarde dat er nog moet worden beslist over de toegang van de betrokken persoon. Het Unierecht verzet zich er ook niet tegen om het besluit over de toegang - dat gelet op artikel 3, zesde lid, van de

Vw 2000 op dit moment onmiddellijk met de afwijzing van het asielverzoek wordt genomen - te blijven uitstellen totdat de rechtsmiddelen termijn is verstreken.

[ECLI:NL:RVS:2019:1710](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 625

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 26-03-2019 (publ. 04-06-2019), NL19.5364

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Maatregel van bewaring op voorgeschreven wijze elektronisch ondertekend.

Eiser voert aan dat de maatregel van bewaring niet op de voorgeschreven wijze is ondertekend. De maatregel is voorzien van een (geavanceerd) elektronisch zegel en niet van een (geavanceerde) elektronische handtekening. Eiser verwijst daarbij naar de uitspraak van deze rechtbank zittingsplaats Rotterdam van 6 maart 2019 bekend onder nummer [ECLI:NL:RBDHA:2019:2050](#).

De rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog. Zij volgt dus ook niet de uitspraak van haar ambtgenoot in de zittingsplaats Rotterdam eerder deze maand. In het digitale dossier bevindt zich een op 7 maart 2019, de datum dat de maatregel is opgelegd, elektronisch ondertekend exemplaar van het bestreden besluit (formulier M19). Niet is voldoende onderbouwd dat de elektronische handtekening die in dit geval is geplaatst, is gedaan door een niet-bevoegd persoon. De rechtbank wijst er evenwel op dat ter zitting partijen en de rechtbank de gegevens op hun respectievelijke elektronische middelen, zijnde twee laptops en de computer van de rechtbank, hebben vergeleken om zo de stappen van het verifiëren van de elektronische handtekening te doorlopen. Saillant daarbij is dat er bij doorklikken drie verschillende schermen waren te zien. Bij het doorklikken op de rechtbank computer kon wel degelijk worden vastgesteld dat de onderliggende elektronische handtekening kon worden gerelateerd aan de betreffende [politieambtenaar] Toegegeven moet worden dat bij de gemachtigde van eiser alleen was te zien dat er sprake was van ondertekening door 'de politie'. Bij verweerder waren nog meer gegevens te zien, bijvoorbeeld dat het document sinds de ondertekening niet was gewijzigd. Overigens acht de rechtbank dit van ondergeschikt belang, daar eventuele wijzigingen achteraf altijd zijn te verifiëren aan de hand van het uitgereikte formulier M19. De rechtbank ziet al met al geen reden om de handtekening onder de maatregel gebrekkig te achten, het beroep gegrond te verklaren en de maatregel op te heffen. De beroepsgrond faalt.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:5643](#)

[Naar inhoudsopgave](#)